

rette Frilager i Esbjerg, saa skal jeg gerne søge denne Sag fremmet. Men jeg kan ikke udtale mig nærmere derom nu, og jeg maa navnlig tage et meget bestemt Forbehold over for det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds (Bluhme), der jo har stillet Forslaget, naar han nævnede, at Generaldirektoratet for Skattevæsenet allerede skulde være gaaet ind paa Tanken og skulde have givet Udsigt til, at Bevilgingen allerede skulde komme paa det foreliggende Finanslovforslag. Derom ved jeg intet, og jeg tror ikke, det er rigtigt; der maa vist være en Misforstaaelse til Stede. Men jeg kan jo ikke anbefale dette Forslag nu. Jeg vil henstille til det ærede Medlem, om han ikke vil tage det tilbage igen, i Stedet for at lade det komme til Afstemning — saa skal jeg faa Forholdet nærmere undersøgt.

Philipsen: Jeg begynder med at gøre det høje Ting en Undskyldning, fordi jeg ulejliger det med en Sag, der tilsyneladende er saa fremmed — og navnlig fremmed for Finansministeriets prosaiske Stof — som Spørgsmaalet om en mere kunstnerisk Gennemførelse af vore Mønttyper. En Retfærdiggørelse, maaske en tilstrækkelig, tør jeg maaske søge deri, at til syvende og sidst ere jo alle finansielle Poster udregnede i Kronestykker, i Ørestykker, altsaa just i de Genstande, om hvilke jeg vil tillade mig at fremsætte nogle Bemærkninger. Naar jeg har tilladt mig at fremsætte det her foreliggende Ændringsforslag og anbefale det til det høje Tings Velvilje, saa vil jeg maaske allerede kunne søge en Berettigelse deri, at det er en saa grumme lang Tid siden, at de Typer, som vi nu have, ere komne til Verden, og for det andet deri, at jeg tror ingenlunde, at denne deres langvarige Livstid er en Følge af, at man har været tilfreds med dem. Jeg tror, at der lige fra først af i kunstnerisk interesse og i kunstnerisk forstaaende Kredse har været en Misfornøjelse, og jeg tror en berettiget Misfornøjelse, dermed. Jeg tror, at man har Lov til at sige, at de danske Mønter ere nogle af de mindst heldige og de banaleste, som det moderne Europa har. Og dette er i og for sig et meget stort og stærkt Ord, thi det kan jo

desværre ikke nægtes, at der i det hele taget her, som paa saa mange andre Omraader, jævnsides med vort Aarhundredes højt fremskredne Teknik ikke er gaaet en tilsvarende Udvikling i kunstnerisk Henseende. For at holde mig til det her foreliggende Omraade, kan ingen, der har haft Lejlighed til i vore Museer, Thorvaldsens Museum eller Møntkabinetet, at kaste et Blik paa, hvad der er bevaret os af Oldtidens Mønter, andet end med et Suk se, hvor langt vi ere skredne tilbage fra det, man den Gang prægede. Nu er det ingenlunde min Mening, hvis man vilde skride til Fremstillingen af ny Mønttyper, at man da skal gaa tilbage til Oldtiden som Forbillede. Foruden andre Omstændigheder skal jeg pege paa et Forhold, som vilde gøre det lidet ønskeligt. De gamle brød sig aabenbart ikke om, at deres Mønter skulde have en saadan regelmæssig Form; at de kunde stables op i Ruller. Medens vore Mønter ere regelmæssige Cylindersnit, ere de antike Mønter ofte linseformede og prægede i meget højt Relief, hvilket giver overordentlig gunstige Vilkaar for den kunstneriske Gennemarbejdelse, men ganske vist ogsaa gør dem lidet praktiske, og det er min Tro, at den Omstændighed, at man i dette Aarhundrede alt for meget har holdt sig til de klassiske Forbilleder, men samtidig har søgt at tilfredsstille de moderne Krav til Møntens Beskaffenhed, har gjort vore Mønter saa flade og kedsomme-lige. Skulde man søge Forbilleder, for saa vidt man ikke mente paa fri Haand at kunne komponere noget virkelig nyt, mener jeg, man bør søge tilbage til vore egne Mønter fra det 16de og 17de Aarhundrede, saaledes som man i det mindste en Gang har gjort det med Held ved Udstillingsmedaillen i 1888. Denne Erkendelse af den moderne Mønts Banalitet er ikke indskrænket her til Danmark, men har gjort sig gældende i mange Lande i Europa. Der er dog kun et Land, hvor man har taget dette Krav op til virkelig praktisk Behandling, det Land, som trods alt, hvad man kan sige om det, alligevel, naar det tager sig sammen, gaar i Spidsen paa alle den Slags Omraader, nemlig Frankrig, den franske Republik. Der har man givet efter for de stærke Krav, der ere